

PREGÓ

Il·lust. Sr. J. J. Subit. G. G.

Il·lustríssim Sr. Alcalde, Excel·lentíssim Sr. Arquebisbe, Il·lustríssim Sr. President de la diputació, regidors i regidores, autoritats locals, senyores i senyors i amics tots, que heu tingut la gentilesa de venir a escoltar aquest prego, permeteu-me en primer lloc manifestar el meu agraïment al Sr. Nadal, que m'ha nomenat pregoner de la meva ciutat. Es un privilegi que valoro amb tota la significació que comporta i com no podia ser d'altra manera m'omple d'orgull i satisfacció.

Per començar aquest pregó de santa Tecla que tinc l'honor de presentar, m'agradaria demanar-vos, si m'ho permeteu un petit exercici de concentració. Per uns moments tirem enrere en el temps, aproximadament cap al segle II d. C. quan Tarraco, capital d'Hispania Citerior, ja comptava amb un teatre que tenia una capacitat per cinc mil localitats, un amfiteatre que podia acollir dotze mil persones i el circ on podien assistir-hi més de vint mil espectadors.

Aquest es un fet que demostra la importància de la nostra ciutat, doncs son poques les poblacions que compten amb els tres edificis lúdics. Només les ciutats més importants tenien l'honor de posseir aquet tipus de construccions dedicades als espectacles populars.

Avui es 21 de setembre, es un dia de festa. Fa un sol esplèndid, com casi sempre a Tarraco, que gaudeix d'un clima privilegiat. La gent està contenta, hi ha molta animació als carrers de la ciutat, perquè amplis grups d'habitants del territori, han vingut especialment a gaudir dels jocs que es celebren en honor de Júpter Optimus Maximus. Els ludi circences (els espectacles del circ) formen part dels actes que realitzen amb motiu de diverses celebracions de caràcter religiós arreu de l'Imperi, des de temps immemorial.

Els ciutadans de Tarraco, son gent oberta i acollidora. Florus, un escriptor originari del Nord d'Àfrica que va viure a la nostra ciutat durant el segle II descriu als seus habitants com honestos, cultes i hospitalaris, qualitats encara vigents dels tarragonins.

L'espectacle del circ ofereix l'oportunitat, no només de mantenir la continuïtat dels rituals de culte, sinó també la possibilitat de participar en una diversió col·lectiva, en la que s'implica tota la població. Famílies senceres, mercaders, comerciants, artesans, cavallers, legionaris, canvistes, taverners, ferrers, teixidors, guixaires, metges, preceptors, càrrecs municipals, el poble ras... Tots comparteixen l'atractiu dels jocs del circ. A demes durant la seva celebració, Tarraco acolleix l'elit de tota la província d'Hispania Citerior.

Durant les festes no hi ha matisos polítics ni discrepàncies socials; tots tenen un mateix sentiment d'orgull que fa més forts els vincles d'unió entre la gent de la ciutat perquè reforcen la idea de formar part d'una mateixa comunitat.

En el circ, situat a la terrassa inferior de les tres que organitzen la part alta de Tarraco, es desenvolupen les carreres de carros i cavalls, anomenats bigues quan son tirats per dos cavalls i quadrigues quan en son quatre. Els conductors, els aurigues es converteixen moltes vegades amb veritables celebritats, idolatrades i estimades pel poble. Moltes persones es vesteixen amb el color del seu auriga preferit. Avui es un dia especial perquè corre Eutyches que s'enfronta a competidors de renom vinguts d'arreu de l'imperi.

El circ s'omple ràpidament pintant de colors en moviment les seves graderies.

Uns encarregats mullen la arena perquè el pas dels carruatges no aixequi massa pols.

L'emoció es respira a l'ambient, el públic ja assegut a les grades, sobre el pòdium, el mur de dos metres que garanteix la seva seguretat, està immers dins d'una atmosfera vital. L'aire corre suau per amortiguar les ultimes calors de l'estiu.

Els carros es col·loquen al punt de sortida i per fi comença l'espectacle, un espectacle ple de sensacions que a ningú deix indiferent i on tothom oblida per uns moments els problemes i les obligacions del dia a dia.

L'ambient té una lluminositat especial que s'omple de crits, riures, aplaudiments, gestos, propòsits i despropòsits que alliberen les tensions de la vida quotidiana.

Avui Eutyches no ha guanyat però es igual, continua essent un ídol per tothom, pel seu carisma i pel referent que representa per als joves de Tarraco.

Els espectadors tornen satisfets i feliços cap a les seves llars, dins d'un clima festiu i relaxat, sentin-se tots part d'un mateix sentiment i amb l'orgull de ser ciutadans d'aquesta incomparable ciutat.

Aproximadament dos mil anys més tard, tot això encara es vigent i està representat per una entitat que tots estimem i portem dintre el cor: el NÀSTIC. Aquest es el principal motiu pel que m'agrada definir al Nàstic com un sentiment.

Si alguna cosa he pogut constatar durant aquets cinc anys al capdavant del club es la passió que desperta el Nàstic.

Sentiment, afecte, emoció, sensibilitat, romanticisme... tots són apel·latius que podrien definir el nostre club. Un club únic, diferent, autèntic que identifica a tota una ciutat i les seves comarques.

Per història, per afició, per sentiment i per la implicació de tota una ciutat, els tarragonins som els veritables hereus d'aquells honestos, cultes i hospitalaris habitants de Tarraco, que units per aquell orgull de pertànyer a aquesta terra, gaudien dels jocs com ara nosaltres disfrutem amb el Nàstic. I els futbolistes són els aurigues i gladiadors actuals. El coratge i la perseverança de molts d'ells ens recorden aquells herois del passat que fascinaven a la gent. Com Eutyches no sempre guanyen, però ells avui també cautiven i tenen la responsabilitat de ser modèlics davant la societat perquè es el mirall on molts joves troben el seu reflexa somiat.

La història d'aquest sentiment pel Nàstic va començar un 1 de Març del any 1886, en el Café del Centre, a la Rambla Nova, on dotze persones amb inquietuds esportives van decidir formar un club de quinze socis.

El primer president va ser el senyor Joan Estil·les Portal, un tractant de vins de la Secuita.

En un principi el club es va limitar a la pràctica de la gimnàstica sueca. Després admetrien altres especialitats, com l'esgrima, excursionisme, ciclisme, lluita, atletisme, tennis i frontó.

En varies ocasions van intentar la introducció del futbol, però sense èxit fins que l'any 1917, gràcies a l'esforç de William Tarin i un grup de jugadors entusiasmats en aquest projecte, aconseguen posar en marxa aquesta secció, que amb el temps esdevindria la més important i la que identificaria al club esportivament parlant.

El primer partit es va jugar el tretze de gener de 1918 contra el C. F. Vilanova amb el resultat d'empat a dos. Aquí comença tota una història d'il·lusió, esforç, treball... d'un gran club com es el Nàstic.

Els començaments no van ser fàcils, mai ho són. Qualsevol projecte o empresa requereix sacrifici, dedicació, temps i sobretot molt de treball, però poc a poc la secció de futbol es va anar consolidant, fins aconseguir l'ascens a primera categoria regional durant la temporada 1926-1927.

A partir d'aquell moment el Nàstic va viure situacions de més o menys èxit, però ja era un equip consolidat, que salvant la interrupció de partits durant la Guerra Civil, sempre ha estat actiu fins els nostres dies.

M'agradaria destacar els tres anys de glòria que el Nàstic va jugar a la primera divisió en una Tarragona de 45.000 habitants, fet que encara fa més important la fita aconseguida. El tretze d'abril de l'any 1947, després de guanyar al Córdoba, el Nàstic va fer història pujant a la màxima categoria del futbol espanyol.

La ciutat va viure moments de gran eufòria i veritable passió futbolística, on va aconseguir guanyar els equips més importants de primera. Algunes victòries més significatives van ser un 1-3 al Bernabeu. O a Tarragona un 7-0 contra l'Atlético... per posar alguns exemples que demostren el nostre memorable pas del nostre equip per la Primera divisió. Una divisió que sempre he pensat que es la que el Nàstic mereix i en la que sempre he somiat. Walt Disney deia que "tots els nostres somnis es poden fer realitat si tenim el coratge de perseguir-los"; aquell somni de joventut ha deixat de ser-ho per formar part de la nostra realitat.

Per no perdre el fil conductor de la nostra història, tornem a l'any 1950, quan el Nàstic va patir el descens a segona divisió, on va jugar tres temporades després de les quals va tornar a la tercera divisió. Tot això fa del nostre equip, un equip amb experiència que ha viscut tots tipus de situacions i que ha lluitat en totes les categories del futbol estatal.

En aquest repàs per la història, permeteu-me un record personal per l'emblemàtic estadi de la Avinguda Catalunya.

Recordo amb carinyo, inclús amb nostàlgia, aquell camp que per a mi va suposar el meu primer contacte amb el Nàstic i el despertar d'un sentiment que no he deixat de sentir mai.

No oblidó la il·lusió dels diumenges, en que els meus pares em portaven al futbol on podia veure d'aprop al meu equip. Allí em fixava amb les estratègies que durant la setmana posaria en pràctica als bancs de pedra de la rambla jugant a futbol amb botons.

La història del Nàstic al camp de l'Avinguda Catalunya va acabar amb la inauguració del Nou Estadi, el tretze de Febrer de 1972, amb un partit de lliga contra L'Ontinyent i amb un resultat favorable de 3 a 1.

L'estrena d'un nou estadi va suposar un fet notable per a la ciutat i va permetre la unificació de totes les seccions en un mateix complexa esportiu.

Una època nova i ambiciosa començava pel futbol tarragoní, que va viure moments de glòria i de tristesa amb varies pujades i baixades de categoria que formen part de la nostra crònica esportiva.

Un moment decisiu d'aquesta història i que va marcar un punt d'inflexió, va ser l'ascens de l'equip a la Segona A, després de 22 anys. Aquesta fita aconseguida la temporada 2000-2001 va significar l'increment d'una massa social que s'ha convertit en el valor més preciat del club. Una afició jove, il·lusionada amb un projecte esportiu que l'identifica amb la seva ciutat i les seves comarques.

Després d'aquell històric ascens, que tots els que som aquí van tenir la sort de viure, han passat molts aconteixaments que tots conservem en la nostra memòria, moments de patiment intens i moments de inoblidable eufòria, que han tingut la seva culminació aquesta darrera temporada amb la tornada del Nàstic a la Primera Divisió, després de 56 anys lluitant en categories inferiors.

Encara no fa quatre mesos que estàvem aquí mateix, en aquest emblemàtic ajuntament, celebrant unes de les festes més espectaculars que s'han viscut a Tarragona per commemorar el nostre retrobament amb la lliga de les Estrelles.

Fresques estan encara les imatges de la il·lusió, l'alegria desbordant i la complicitat que es va generar entre tots els tarragonins, aquella inoblidable tarda del 4 de Juny, on més de 40.000 persones van sortir al carrer per seguir la rua del Nàstic, donant suport amb la seva presència a l'equip de la ciutat.

S'ha produït un fenomen social que es podria definir com "nasticmania", gent entregada que fa del Nàstic la seva bandera. Es el sentiment per un equip amb el que se sent reconegut i ho demostra portant amb orgull els colors grans, allí on va.

Quan parlem d'afició parlem de l'actiu que dona qualitat i prestigi, perquè un club sense el recolzament de la seva gent no es res. La gent del Nàstic es part essencial de l'equip perquè alimenta el projecte esportiu. Amb raó, se l'anomena moltes vegades el jugador número 12.

En conseqüència el paper dels seguidors i aficionats del Nàstic es essencial. Representen peces claus que fan factible l'èxit de l'equip. "A vegades sentim que el que fem es tan sols una gota en el mar, però el mar seria menys si li faltés aquesta gota", aquestes paraules de la Mare Teresa de Calcuta il·lustren, dins d'un altre àmbit, la importància que tenim cada un de nosaltres. Cada gota es vital perquè el seu conjunt constitueix el que ja s'anomena de manera habitual "Marea Grana".

Qui no recorda els desplaçaments massius del Nàstic per donar suport al seu equip. De imborrable memòria es el viatge a Madrid per la copa del rei, el desembre del 2001, on més de 2.000 persones van seguir al equip fins el Bernabeu, en unes condicions climàtiques molt adverses, carreteres nevades i temperatures molt baixes. O l'últim partit contra el Lleida, la darrera temporada, on més de 6.000 seguidors van tenyir de grana les graderies del seu estadi. L'últim desplaçament massiu de la "Marea Grana" ha estat a l'Estadi olímpic de l'Espanyol, on vam aconseguir la nostra primera victòria com a equip de primera.

Tot això es fruit de l'extraordinari treball de les penyes, que representen un motor constant que fa créixer el sentiment pel Nàstic.

Els han estat moltes vegades, els promotors d'iniciatives que donen ambient a les tardes de futbol i mantenen viva la flama de la il·lusió. La seva dedicació i generositat en vers el Nàstic són un exemple de fidelitat al club.

Aquestes pinzellades sobre la història del Nàstic i la seva gent constaten que "sentiment" es l'atribut que millor els defineix. Són el motiu del nostre treball i la raó per la que val la pena seguir treballant.

El Nàstic gaudeix actualment del millor moment de la seva història, tant a nivell esportiu, com social i econòmic.

Es un projecte sòlid, ben cimentat sobre valors humans, que busca l'equilibri per compensar les imprescindibles necessitats econòmiques que comporta el funcionament d'un club actual.

Part del seu èxit es perquè està integrat per bones persones, em refereixo tant als treballadors del club com als aficionats, que constaten el que va dir, el potser més famós music de la història, Beethoven, i que jo comparteixo: "L'únic símbol de superioritat que conec es la bondat".

La imatge del Nàstic es la imatge de Tarragona. En el decurs dels últims anys s'ha convertit amb l'ambaixador més important que té la ciutat, motiu que fa que el Nàstic sigui cosa de tots. Representa el nostre patrimoni esportiu i tots em som responsables.

El premi a la constància, a la fidelitat demostrada en els moments difícils i l'estimació pel nostre club ens han portat a la Primera Divisió.

Desitjo que disfrutem plegats i que cada diumenge el Nàstic sigui una festa.

Tarragona està de festa pel Nàstic, i aquestos dies en especial perquè es la nostra festa gran, festa solemne, la de la nostra patrona, Santa Tecla. Santa Tecla, deixeble i col·laboradora de Sant Pau, que la va convertir al cristianisme, era una dona valenta i compromesa que segons la tradició es va salvar miraculosament, en dues ocasions de la mort en el suplici, a la que va ser condemnada.

Tots els valors i qualitats que ens inspira la nostra patrona s'han de posar de manifest durant aquestos dies que obrim avui amb aquest pregó.

Valors com la relació, la convivència, la comunicació afloren d'una manera especial. Es temps de baixar al carrer i sopar amb els amics i veïns, anar als concerts i espectacles programats per l'ocasió, ballar al so de les orquestres, riure amb les Dames i Vells, gaudir del seguici popular amb els seus innumerables i emblemàtics participants (entre ells els dos nanos del Nàstic), assistir a la Missa solemne de Santa Tecla a la Catedral i la processó de la relíquia del braç de la Santa, veure els sempre sorprenents castellers, menjar espineta, anar al correfoc... són algunes de les nombroses propostes per aquestes festes declarades de interès nacional.

Un extraordinari programa que perdria el seu veritable contingut si no procurem respectar les idees dels demes sense imposar les nostres, fugir dels conflictes, respectar la diversitat i sobre tot promoure la pau.

Tarragona es una festa, una festa mil·lenària que en el decurs de la seva història sempre ha gaudit de les celebracions. Els jocs del circ, dels que parlàvem al principi, enllacen en les festivitats actuals. El fet de que l'emperador August, que va passar llargues temporades a la nostra ciutat, nasqués el 23 de setembre, festa de Santa Tecla, i morís el 19 d'agost, festa de San Magí, els dos patrons de Tarragona, es d'aquelles casualitats curioses que ens regala la història i que fan pensar que tot està lligat.

Com lligat està el nostre cor a aquesta terra tan estimada que ens motiva a treballar i ens inspira tendresa i amor.

Ramon Llull deia que "l'amor neix del record, viu en la intel·ligència i mora per l'oblit".

El meu desig per aquestes festes, es que Tarragona mai caigui en l'oblit i que el seu extraordinari encant perduri en el temps!

Moltes gràcies per la vostra atenció.

Visca Santa Tecla, visca el Nàstic i visca Tarragona.

Josep Maria Andreu Prats.

CURRÍCULUM VITAE

Josep Mª Andreu i Prats

- Nascut a Tarragona el 08/01/1959, està casat i és pare de tres fills
- Estudis de Dret per la Universitat de Barcelona
- Màster en Direcció d'Empreses per IESE.
- Conseller de Seguretat per al Transport de Mercaderies Perilloses.
- Títol de Capacitació Professional per al Transport de Mercaderies i Operador de Transport.
- És empresari del sector de la logística i del transport de mercaderies per carretera:
 - Trasportes Prats, S.A.
 - S.A.T.D. Tarraco Trans, S.L.

- En el terreny associatiu:
 - Membre del Ple de la Cambra de Comerç de Tarragona des de juliol de 2006
 - Membre de la Junta Directiva de FEAT, Federació Empresarial d'Autotransports de la Província de Tarragona des de 2002.
 - Membre del Consell d'Administració del Port de Tarragona des d'agost de 2002.
 - Vocal de la Junta Arbitral de Transport de Catalunya des de l'any 2001 fins l'any 2002.
 - President de FEAT, Federació Empresarial d'Autotransports de la Província de Tarragona des de l'any 1998 al 2002.
 - Vice-president de la CEPTA, Confederació Empresarial de la Província de Tarragona des de 1996.

- En el terreny esportiu:
 - Vocal Junta Directiva de la Federació Catalana de Futbol, des de Gener de 2006.
 - Membre del ple de la Lliga de Futbol Professional des d'agost de 2004.
 - President del Consell d'Administració de la Societat Anònima Esportiva del Club Gimnàstic de Tarragona des de novembre de 2002.
 - President del Club Gimnàstic de Tarragona des de 2001.
 - Membre de la Junta directiva del Club Gimnàstic de Tarragona des de 1998.
 - Campió Provincial de Tennis en diferents categories.

19/11/11

CURRÍCULUM VITAE

Josep Mª Andreu i Prats

- Nascut a Tarragona el 08/01/1959, està casat i és pare de tres fills
- Estudis de Dret per la Universitat de Barcelona
- Màster en Direcció d'Empreses per IESE.
- Conseller de Seguretat per al Transport de Mercaderies Perilloses.
- Títol de Capacitació Professional per al Transport de Mercaderies i Operador de Transport.
- És empresari del sector de la logística i del transport de mercaderies per carretera:
 - Trasportes Prats, S.A.
 - S.A.T.D. Tarraco Trans, S.L.
- En el terreny associatiu:
 - Membre del Ple de la Cambra de Comerç de Tarragona des de juliol de 2006
 - Membre de la Junta Directiva de FEAT, Federació Empresarial d'Autotransports de la Província de Tarragona des de 2002.
 - Membre del Consell d'Administració del Port de Tarragona des d'agost de 2002.
 - Vocal de la Junta Arbitral de Transport de Catalunya des de l'any 2001 fins l'any 2002.
 - President de FEAT, Federació Empresarial d'Autotransports de la Província de Tarragona des de l'any 1998 al 2002.
 - Vice-president de la CEPTA, Confederació Empresarial de la Província de Tarragona des de 1996.
- En el terreny esportiu:
 - Vocal Junta Directiva de la Federació Catalana de Futbol, des de Gener de 2006.
 - Membre del ple de la Lliga de Futbol Professional des d'agost de 2004.
 - President del Consell d'Administració de la Societat Anònima Esportiva del Club Gimnàstic de Tarragona des de novembre de 2002.
 - President del Club Gimnàstic de Tarragona des de 2001.
 - Membre de la Junta directiva del Club Gimnàstic de Tarragona des de 1998.
 - Campió Provincial de Tennis en diferents categories.